

Türkiye'yi Geziyorum 6

LEVENT

SİNOP'TA

Mustafa Öreke

LEVENT

SİNOP'TA

Mustafa Orakçı

Resimleyen: Derya Işık Özbay

GİZLİ İŞLER PEŞİNDEYİM!

Bu dönem bizim okula yeni bir öğretmen geldi. Herkes çok iyi olduğunu söylüyor. Ben de tanışmak istedim. Bahçede görünce hemen yanına gittim. "Merhaba öğretmenim, ben Levent." dedim. "Biliyorum Levent... Ben de **Mustafa Orakçı.**" dedi. Beni tanınmasına şaşırdım ama bir şey demedim. Biraz muhabbet ettik. Memleketinin Çanakkale Çan olduğunu söyledi. Önce Mustafa Öğretmen'i kekeme sandım ama meğerse Çan, Çanakkale'nin ilçesiymiş.

Neyse o teneffüs çok şey konuştuk. 1979 yılında doğduğunu, daha önce Sakarya ve Urfa'da öğretmenlik yaptığını anlattı. Ayrıca çocuklar için yazdığı kitaplar da varmış. Bu çok ilgimi çekti. "Şimdi ne yazıyorsunuz?" diye sordum. Etrafına baktı. Yakınlarda kimsenin olmadığından emin olunca kulağıma fısıldadı: "**Gizli bir proje üzerinde çalışıyorum. Bir çocuğun kardeşi ve arkadaşlarıyla yaşadığı maceraları yazıyorum.**" Sonra da sessizce yanımdan uzaklaştı.

İçime bir kurt düştü. Acaba yazdığı kişi ben miydim? Ne de olsa yaramaz bir kardeşim ve bir sürü komik arkadaşım var. Hayatım tam kitaplık hatta filmlik...

Bunu öğrenmenin bir tek yolu vardı. Teneffüslerde Mustafa Öğretmen'i gizlice takip ettim. Bir ara elini cebinden çıkarırken bir şey düşürdü. Bir kartvizitti bu. Üstünde **Derya Işık Özbay** yazıyordu. Eve gidince bu ismi internetten araştırdım. İlginç bilgiler edindim. Derya Işık Bey, şu an çeşitli dergilerde çizgi roman ve karikatür çiziyormuş. Ayrıca kitap çizimleri de varmış! Nasıl çiziyor merak ettim açıkçası.

Mustafa Öğretmen'i en son bizim Mert'le konuşurken gördüm. Artık hiç şüphem kalmadı. Kesin bizi yazıyor! Umarım her şeyi yazmaz. Yoksa nasıl çıkarım insan içine?

LEVENT

SİNOP'TA

Yazan: Mustafa Orakçı
Resimleyen: Derya Işık Özbay

Yayın Yönetmeni: Savaş Özdemir

Editör: Tülay Öncü

Kapak Tasarım: Sefer Koçan

İç Tasarım: Esra Burak

Raf: 6 - 10 Yaş Öykü/Hikâye

ISBN: 978-605-08-3695-0

Yayın No: 5160

Baskı ve Cilt: Seçil Ofset
100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi 4. Cad. No: 77
Bağcılar / İstanbul
Tel: (0212) 629 06 15 / Sertifika No: 44903

1. Baskı / Mart 2021

Timaş Basım Ticaret ve Sanayi AŞ

Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5 Fatih/İstanbul
Kültür Bakanlığı Yayıncılık Sertifika No: 45587
Tel: (0212) 511 24 24 (pbx)

timsascocuk.com • timsascocuk@timas.com.tr

iyi ki kitaplarım var...

İÇİNDEKİLER

GEMİ MAKETİME NE OLDU?.....	5
ETNOGRAFYA MÜZESİ.....	36
ARKEOLOJİ MÜZESİ	42
BALATLAR KİLİSESİ.....	47
SİNOP KALESİ	49
SİNOP TARİHİ CEZAEVİ.....	53
MAKET GEMİ	59
SİNOP ORTAOKULU	71
FİLOZOF DİYOJEN.....	73
PAŞA TABYALARI	77
İNCEBURUN FENERİ	91

GEMİ MAKETİME NE OLDU?

Okulun son günleri yaklaşıyordu. Karnelerimizi düşündükçe sabırsızlanıyordum. Hava ısıyor, tayfa okul dışarıda da vakit geçiriyorduk. Bu yüzden günlerim oldukça güzel geçiyordu. Bu mutluluğum son zamanlarda daha da arttı. Nedenini sorduğunuzu duyar gibiyim. Hemen söyleyeyim. Kursa başladım. Sizi daha fazla merakta bırakmadan ne kursu da olduğunu söyleyeyim: Maket gemicilik kursu... Gerçi bu kurs daha sonra kâbusa döndü ama... En iyisi, olayları en başından itibaren anlatmak.

Her şey, bir pazar günü başladı. Babam elinde iki torbayla eve geldi. Torbaların içindekiler gemi maketleriydi. Bir tanesi benim, diğeri ise Mert'indi. Ben hevesle paketi açıp maket parçalarını birleştirmeye çalıştım. Mert ise bana en yakın koltuğa uzandı. Bacaklarını uzatıp eline de meyve suyunu aldı. Bana bakarak höpürdete höpürdete meyve suyunu içti.

- Senin de maketin var. Niçin yapmıyorsun, diye sordum.

- Ağabey, yapmak benim işim değil. Seni izlemek daha eğlenceli, deyip gülüyordu.

Sinir oldum ama sesimi çıkarmadım. Pazar günümün neredeyse tamamını maket gemiyi yapmaya ayırdım fakat başarılı olamadım. Mert yanımdan bir an olsun ayrılmadı ve benimle dalga geçip durdu.

Maket işini beceremeyince savaşı kaybetmiş bir komutan gibi omuzlarımı düşürdüm ve babamın yanına gittim.

– Baba, dedim. Bu maketi çok sevdim, yapmaya çalıştım ama beceremedim. Üstelik Mert de beni sinir etti.

Babam gülümseyerek saçlarımı karıştırdı. Sonra aklına önemli bir şey gelmiş gibi gidip askıdan ceke-tini aldı. Bu sırada cebinden bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

– Az kalsın unuttuyordum, dedi. Bu maketin bir de kursu var. Maketleri aldığım yer kurs düzenliyor. Kasabada, Halk Eğitim Merkezi'nde... Önümüzdeki hafta okuldan sonra oraya gidebilirsin. Bu işi ustasından öğrenip kendi gemi maketini birleştirebilirsin.

- Aslaan babam!

Sevinçten havalara uçtum. Benim bu kadar sevindiğimi gören Mert yattığı yerden kalkıp yanımıza geldi.

- Ağabey ne oldu? Neyin var? Niye bu kadar seviniyorsun?

Mert'in gelmesiyle bütün sevincim sona erdi. Mert de kursa gelmek isteyecek ve kursumu mahvedecekti. Bir anda bütün mutluluğum uçup gitmişti.

– Ağabeyin maket kursuna gidecek Mertçiğim.

– Ben de gidebilir miyim?

Her zamanki gibi babamın, “Kardeşin de seninle gelsin Levent.” demesini bekliyordum ki duyduklarım karşısında şok oldum.

– Ağabeyin akşama kadar maketi yapmaya çalıştı. Fakat sen kılını bile kıpırdatmadın. O yüzden kursa ağabeyin gidecek. Üstelik kurs için yaş sınırı var. Senin yaşın kursa uygun değil, dedi.

Ardından cebinden bir kâğıt çıkarıp bana uzattı.

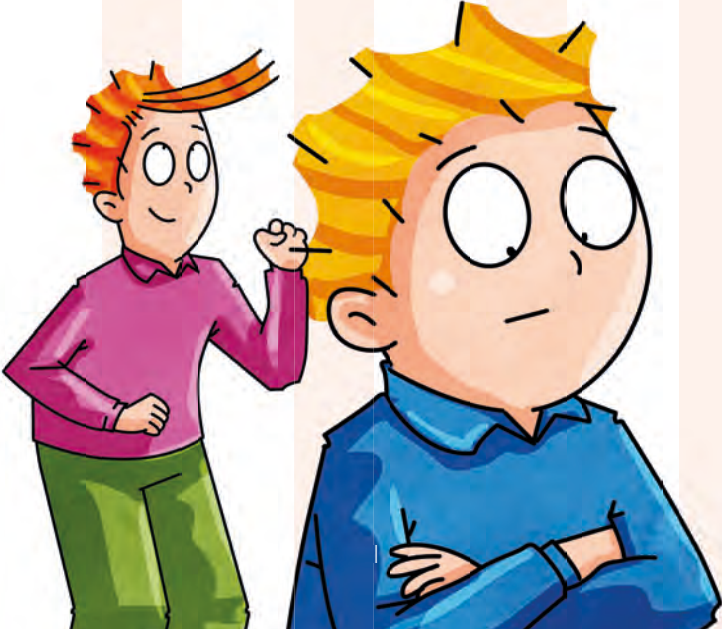
– Yarın akşam okuldan sonra başlıyorsun Leventçiğim, dedi. Bir hafta sürecek. Okuldan sonra kursa gideceksin.

Babam, Mert'e döndü:

– Mert de Kâmillerle birlikte okuldan eve gelecek. Anlaşıldı mı Mert?

Mert'in morali çok bozuktu.

– **Evet baba.**

Çok mutluydum. Bunun nedeni maket gemi değil, Mertsiz bir şeyler yapabilecek olmanın fikriydi.

Kursa gideceğim günü ipele çekiyordum. Sevinçten uyuyamadım. Nasıl mutluydum anlatamam. Okula gittim ama zaman geçmek bilmedi.

Mert ise hâlâ asık suratla dolaşıyordu.

Okul bittikten sonra tayfanın yanından ayrılıp Halk Eğitim Eğitim Merkezi'nin yolunu tuttum.

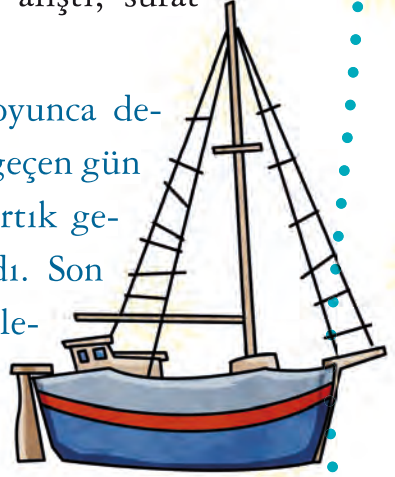
Binaya girdiğimde kurs başlamak üzereydi. Bize ayrılan atölyeye geçtik ve öğretmenimizle birlikte çalışmaya başladık. İlk gün çok güzel geçti. Hatta zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Gemiye yapmaya

başlamıştık. Henüz pek bir şeye benzemese de maketle uğraşmak çok keyifliydi.

Kurs bana ilaç gibi gelmişti. Uzun zaman sonra Mertsiz bir şeyler yapmıştım. Kendimi çok mutlu hissediyordum, ancak işin garip tarafı Mert'i de özlemiştim. Zamanla benim kursuma alıştı, surat asmayı bıraktı.

Kursum bir hafta boyunca devam etti. Gemimiz her geçen gün biraz daha büyüdü ve artık gemiye benzemeye başladı. Son gün gemimizin yelkenlerini ve iplerini taktık. Gemimi aldığım gibi eve gittim.

Önce bizimkilere yaptığım gemiyi gösterdim. Annem, gemimle benim fotoğraflarımızı çekti. Gemimi odamın en güzel köşesine, pencerenin hemen kenarındaki masamın üzerine koymuştum.

Yaklaşık bir haftadır görmediğim bizim

tayfayı görmek için evden çıktım. Onlarla parkta buluştuk ve saatlerce oyun oynadık.

Gemimi olduğu yerde bıraktım ve günlerimi tayfayla geçirmeye başladım. İki gün boyunca tayfayla ne kadar oyun varsa oynadık. Evden sabah çıktım, akşam güneş batarken girdim.

Pazar öğleden sonra eve geldiğimde gemimi yerinde bulamadım. Herkese sordum ancak kimse görmemişti. Mert konuşmadı, galiba bir şeyler saklıyordu. Mert'i sorularıyla biraz sıkıştırdım, o da yaptıklarını anlatmaya başladı.

- Ağabey nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Senin gemini denemek istedim.

Başımdan aşağıya kaynar sular döküldü.

- Nasıl denemek istedin? Gemime ne yaptın ki?

- Ağabey ne kadar da anlayışsızsın. Gemi dediğin ne işe yarar? Yüzmeye... Gemi arkadaşımın bahçesindeki havuzda yüzdürmek istedik ama yüzemedi. Suyu koyar koymaz battı.

- Nee?

Çok kızmıştım. Bir hafta boyunca emek verdiğim, üstelik çok da severek yaptığım gemimi mahvetmişti.

Kendi kendime söylenirken Mert gemimi, yani ondan geriye kalanları sak-

